

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Schiffer András ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Gellérthegyi István ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, közérdekű adat kiadása iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2006. december 12. napján meghozott, 19.P.23.890/2006/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 12.000 (tizenkettőezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes 2006. július 17-én az Avtv. alapján kérelmet terjesztett elő az alpereshez, amelyben annak közlését kérte, hogy nyilvántartásuk szerint 2005-ben a szerződéses partnerei segítségével összesen hány tonna italos karton hulladékot sikerült begyűjtetnie, részletezve az egyes gyárakból származó gyári, illetve az egyes városok szelektív begyűjtéséből származó lakossági hulladékmennyiségeket. Tájékoztatást kért arról is, hogy a begyűjtött hulladékmennyiségből, melyik cégből, hány tonna került újrahasznosításra.

Az alperes 2006. július 26-i válaszában a koordináló szervezetként összesített adatokat közölt a felperessel, ezt meghaladó felperesi kérelmet elutasította azzal, hogy nem tekinthető az Avtv.-ben szabályozott közfeladatot ellátó adatkezelő

szervnek, egyes szerződéses partnerek hulladékkezelési adatainak kiadására nem jogosult.

Az Adatvédelmi Biztos egy korábbi felperesi megkeresésre adott válaszában ismeretében a felperes 2006. augusztus 2-án ismételt kérelmet terjesztett elő az adatok kiadása iránt azzal, hogy amennyiben még meg nem töltött csomagolóeszköz hulladékokat valóban nem fogadnak be, csak az egyéb koncentrált helyeken keletkező mennyiségről kért tájékoztatást, feltüntetve az egyes közszolgáltatók lakossági szelektív gyűjtéséből illetve az egyéb egyedi koncentrált helyekről származó adatokat. Az Adatvédelmi Biztos ugyanis azt fejtette ki, hogy álláspontja szerint az alperes jogszabályban meghatározott egyéb közfeladatot ellátó szerv, a kezelésében levő nem személyes adatok közérdekű adatok az Avtv. szerint, így az alperes köteles a kért adatok kiadására.

Az alperes augusztus 16-i tájékoztatása szerint változatlan álláspontot tartott fenn, miszerint nem köteles és nem jogosult az adatszolgáltatásra.

A felperes 2006. szeptember 11-én benyújtott keresetében a kérelemben megjelölt adatok kiadására kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy az alperes koordináló szervezatként való létrehozása a hulladékgazdálkodásról szóló 2000. évi XLIII. törvény (Hgt.) 11. §-án alapul, az alperesi szervezet a Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség ellenőrzése alatt áll. Ezt a szoros állami felügyeletet az indokolja, hogy a koordináló szervezetek az ország Európai Unió által előírt hulladékgazdálkodási kötelezettségéből vállalnak át feladatokat. A felperesi kérelem a közfeladatot ellátó alperes szakmai tevékenységéhez kapcsolódik, ezért ezek az adatok nem képezhetnek üzleti titkot. Hivatkozott arra is a felperes, hogy az alperesi szervezet a költségvetéshez közvetetten kapcsolódik, az alpereshez szerződéssel csatlakozó cégek hasznosítási díjat fizetnek a koordináló szervezetnek és ezzel mentesülnek az állami költségvetés felé irányuló termékdíj fizetési kötelezettségeiktől.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy közhasznú szervezatként nyilvántartott közhasznú társaság, amely nem lát el az Avtv.-ben meghatározott állami vagy helyi önkormányzati, illetve jogszabályban meghatározott egyéb közfeladatot. Közhasznúsági jelentést készít, amit a honlapján közzétesz. Álláspontja szerint szerződéses partnereinek egyedi csomagolás kibocsátási illetve hulladékkezelési adatai a Ptk. 81. §-a alapján üzleti titoknak minősülnek, ezért azokat nem hozhatja nyilvánosságra. Előadta azt is, hogy a hulladékgazdálkodásról szóló törvény alapján összesített adatszolgáltatási kötelezettségének eleget tett az illetékes környezetvédelmi hatóság felé.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül közölje a felperessel a felperes által 2006. augusztus 2. napján kelt kérelmében igényelt adatokat: a 2005. évben a szerződéses partnereinek hány tonna italos karton hulladékot sikerült begyűjtenie, részletezve az egyes gyárakból származó gyári és az egyes városok szelektív begyűjtéséből származó lakossági hulladék-mennyiséget, az „egyéb koncentrált helyeken” keletkező mennyiségeket illetően. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 forint

perköltséget. A le nem rótt 21.000 forint kereseti illetéket az eljárás illetékmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az ítélet indokolásában ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, a 8. § (1) bekezdését és a 61. § (1) bekezdésében foglaltakat, továbbá a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok védelméről szóló 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) 1. § (1) bekezdését, a 2. § 4., 5. és 8. pontját valamint a 19. § (1)-(6) bekezdését. Hivatkozott továbbá a Ptk. 75. § (1) bekezdésére, a 81. § (1)-(4) bekezdésében foglaltakra, az Avtv. 20. § (1)-(3) bekezdésére, részletesen ismertette a hulladékgazdálkodásról szóló 2000. évi XLIII. törvény (Hgt.) vonatkozó rendelkezéseit és a csomagolásról és a csomagolási hulladék kezelésének részletes szabályairól szóló 94/2002. (V. 5.) Kormányrendelet előírásait.

Az elsőfokú bíróság nem tartotta helytállónak az alperes azon érvelését, hogy évenként az úgynevezett közhasznúságú jelentés megtételével, valamint a hulladékgazdálkodásra vonatkozó jogszabályok által előírt adatszolgáltatása teljesítésével teljes körűen eleget tett mindenfajta adatszolgáltatási kötelezettségének. Osztotta az Adatvédelmi Biztos álláspontját, miszerint az alperesi szervezet az Avtv. szempontjából, de a Ptk. definíciójára is figyelemmel egyéb közfeladatot ellátó szervnek minősül, így a kezelésében levő és a környezet terhelésére vonatkozó adatokat közérdekű adatként köteles kiadni. Üzleti titokra pedig a Ptk. és a környezetvédelmi törvény rendelkezései alapján nem hivatkozhat. Kifejtette, hogy csak abban az esetben mentesülhetett volna az alperes az adatközlési kötelezettség alól, ha a kért adatok vonatkozásában azt is bizonyította volna, hogy más nyilvános forrásból már megismerhetők lennének, erre azonban az alperes nem ajánlott fel bizonyítást. Az alperes előadását ellentmondásosnak találta, ugyanis egyidejűleg állította azt, hogy a kért adatok az igényelt formában nem is léteznek, ugyanakkor a kiadásuk üzleti titkot és érdeket sértenek, illetve azt is, hogy az adatok nyilvános adatbázisból megismerhetők. Így a bíróság nem tudott hitelt adni annak az alperesi érvelésnek, hogy az adatkérés tárgya az alperes számára nem értelmezhető, mert a levelezésből megállapítható volt, hogy a felek pontosan értették, hogy milyen adatokról lenne szó. Mindezek alapján a keresettel egyező tartalommal marasztalta az elsőfokú bíróság az alperest a kért adatok kiadásában.

A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

Előadta, hogy az alperes gazdasági társaságok által létrehozott közhasznú szervezetként nyilvántartott közhasznú társaság, amely az Avtv.-ben meghatározott közérdekű, illetve közérdekből nyilvános adatot nem kezel, az Avtv. szerinti állami vagy helyi önkormányzati illetve jogszabályban meghatározott egyéb közfeladatot nem lát el.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, illetve tévesen értelmezte a Ptk. 57. § (1) bekezdése szerinti „közhasznú tevékenységet végző” személy és az Avtv. 2. § 4. pontja szerinti „közfeladatot ellátó szerv” fogalma közti különbséget, az Avtv.

szerinti megjelölést önkényesen összemosta és azt a téves következtetést vontta le, hogy a közhasznú tevékenységet végző közhasznú társaság egyúttal közfeladatot ellátó szervnek tekintendő. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem indokolta, hogy mely jogszabályi rendelkezés alapján jutott erre a téves következtetésre. Utalt a Ptk. 65. § (1) bekezdésében megfogalmazott köztestület meghatározására, előadta ezzel kapcsolatban, hogy az alperest, mint közhasznú társaságot sem a Ptk., sem egyéb külön jogszabály nem minősíti közfeladatot ellátó szervnek mint a köztestületet, a köztestület esetében ugyanis a Ptk. 65. § (5) bekezdése egyértelműen kimondja, hogy a köztestület által ellátott közfeladatokkal kapcsolatos adatok közérdekűek. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság megszegte a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségét és indokolása ebben a körben nem felelt meg a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak. Nem értett egyet azzal a megállapítással sem, miszerint az alperes előadása ellentmondásos volt. Erre vonatkozóan hivatkozott a hulladékgazdálkodásról szóló törvény 51. § (3) bekezdésére és 11. §-ában foglaltakra, és kifejtette, hogy a jogszabályokban meghatározott, a szerződéses partnereire vonatkozó összesített adatszolgáltatási kötelezettségének az illetékes környezetvédelmi hatóság felé eleget tett. Az alperesi adatszolgáltatás alapján rendelkezésre álló adatok figyelembevételével a 94/2002. (V. 5.) Kormányrendelet 12. § (5) bekezdése alapján az Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség csomagolással illetve csomagolási hulladékkal kapcsolatos információs rendszert működtet, amely tartalmazza a felperes által kért adatokat is. Tehát az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy az alperes kizárólag a szerződéses partnerei összesített adatszolgáltatására köteles, nem értékelte az alperes ezzel kapcsolatos nyilatkozatait és az alperesre, mint koordináló szervezetre vonatkozó jogszabályok szerinti adatszolgáltatás tartalmát. Az alperes, mint koordináló szervezet csak a visszavett, használt termékekről, csomagolásokról és hulladékokról összesítetten és együttesen köteles a szerződéses partnerei, mint kötelezettek helyett adatszolgáltatásra, sem hulladék begyűjtési, sem hulladékhasznosítási tevékenységet nem végez. Szerződéses partnerei jogszabályi hasznosítási kötelezettségét átvállalva koordinálja a begyűjtési és hasznosítási feladatot az adott hulladékbegyűjtővel, hasznosítóval. Az alperes a szerződéses partnerei által gyártott, valamint forgalmazott csomagolási hulladékot különböző hulladékbegyűjtő igénybevételével gyűjteni be illetve hasznosíttatja. Az egyes hulladékbegyűjtők a működési területükön összegyűjtött hulladék tekintetében is összesített adatszolgáltatást nyújtanak az alperesi koordináló szervezet részére. A hulladékbegyűjtők arra vonatkozó nyilvántartást nem vezetnek, amelynek alapján megállapítható lenne, hogy adatbegyűjtési helyről milyen összetételű, milyen mennyiségű hulladékot gyűjtenek be. A hulladékbegyűjtő ugyanis egy-egy alkalommal akár több települést, gyárat körbejárva gyűjt be akkora mennyiségű hulladékot, melyet azt követően az adott hulladékhasznosítóhoz szállít. Az alperes mint koordináló szervezet arra vonatkozóan nem köteles adatot kérni az adott hulladékbegyűjtőtől, hogy az egyes begyűjtési helyeken pontosan milyen mennyiségű hulladékot vesz át. Ugyanis az alperes a szerződéses partnereinek begyűjtésére, hasznosítására vonatkozóan nem településenként illetve gyáranként,

hanem a szerződéses partnereire vonatkozóan összesítetten köteles adatszolgáltatásra.

Az alperes álláspontja szerint közérdekű, illetve közérdekből nyilvános adatot nem kezel, azonban ettől függetlenül a vonatkozó jogszabályokban foglalt adatszolgáltatási kötelezettségének teljes körűen eleget tett, amelynek alapján nyilvános információs rendszer működik, ezért a felperes által igényelt egyedi kérelem teljesítése a Legfelsőbb Bíróság eseti döntésére is figyelemmel az alperes nem kötelezhető, mivel ezen adatokkal az alperes nem rendelkezik. A nyilvános információs rendszer alapját képező egyéb, a hulladékbegyűjtők közvetlen egyedi adatszolgáltatásából az alperes álláspontja szerint a kért adatok szolgáltatása esetlegesen teljesíthető.

Az alperes azzal, hogy közhasznú jelentését közzétette, megjelölte, hogy véleménye szerint a felperes által igényelt adatok az Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség által működtetett nyilvános információs rendszeren keresztül elérhetőek, az alperes teljesítette a felperesnek az adatszolgáltatásra vonatkozó kérését és egyben megadta a további információk forrását is. Erre tekintettel bizonyította, hogy a kért adatok milyen más forrásból érhetőek el. A felperes azonban meg sem próbálta a kért adatok más forrásból történő beszerzését. Utalt arra is az alperes, hogy szerződéses partnerei egyedi csomagolás kibocsátási illetve hulladékkezelési adatai a Ptk. 81. §-a alapján üzleti titoknak minősülnek, amelyet a társaságuk a partnerek felé fennálló szerződéses kötelezettsége valamint a Ptk. 75. § (1) bekezdése alapján köteles titokban tartani, azt nyilvánosságra nem hozhatja. A kért adatok nem a környezetbe történő kibocsátással, hanem a hulladékbegyűjtéssel kapcsolatos adatok, ezért az üzleti titok figyelmen kívül hagyásáról szóló rendelkezés nem lehet releváns, mivel ebben a vonatkozásban az alperes álláspontja szerint a Kvt. 12. § (5) bekezdése nem alkalmazható.

Nem tartotta megalapozottnak az ítélet 2005. évre vonatkozó az italos karton hulladékbegyűjtésével kapcsolatos adatközlésre kötelező rendelkezését sem, mivel az alperes levelében tájékoztatta a felperest az általa koordinált begyűjtőrendszerben 2005. évben összesen hulladékká vált italos karton begyűjtési mennyiségéről, megjelölve a közszolgáltató szerződéses partnerek, illetve a koncentrált begyűjtési helyekről begyűjtött hulladék mennyiségét.

Kitért arra is, hogy az elsőfokú bíróság olyan adatközlésre kötelezte az alperest, amelynek tartalma sem az alperes, sem a bíróság részére nem ismert, illetve nem tisztázott, a felperes sem tudta hitelt érdemlően megjelölni, az egyéb koncentrált helyek fogalmával kapcsolatosan pedig az ítélet sem tartalmaz iránymutatást, valamint megfelelő indokolást.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján helyesen állapította meg a tényállást, amelyre alapított döntése is helytálló, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésének megfelelően helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság a következőket emeli ki.

A közérdekű adatok megismerhetősége alapvető, alkotmányosan biztosított emberi jog, amely ugyan nem korlátozhatatlan, azonban a korlátozásnak meg kell felelnie az alapjogi korlátozásokkal szemben fennálló alkotmányos követelményeknek, miszerint csak törvény rendelkezhet róla, és a korlátozás nem vonatkozhat az alapjog lényeges tartalmára. Az Alkotmánybíróság 34/1994. (VI. 24.) AB határozatában rámutatott, hogy az információszabadság korlátozása csak akkor fogadható el alkotmányosan alátámasztottnak, ha azt más alapjog érvényesülése kényszerítően indokolja.

Az Alkotmány 61. § (1) bekezdése értelmében, mindenki jogosult a közérdekű adatok megismerésére. Ezzel összhangban az Avtv. 20. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a közérdekű adat megismerése iránt bárki igényt nyújthat be. A (2) bekezdés alapján az adatot kezelő szerv az igény tudomására jutását követő legrövidebb idő alatt, legfeljebb azonban 15 napon belül eleget tesz a megismerésre irányuló igénynek. A (6) bekezdés értelmében az igény teljesítésének megtagadásáról, annak indokolásával együtt 8 napon belül írásban, vagy elektronikus úton értesíteni kell az igénylőt.

Az Avtv. 21. §-a rendelkezik a kérelem elutasítására vonatkozó szabályokról. Ennek (1) bekezdése szerint, ha a közérdekű adatra vonatkozó igényt nem teljesítik, az igénylő a bírósághoz fordulhat. A (2) bekezdés alapján a megtagadás jogszerűségét és megalapozottságát az adatot kezelő szerv köteles bizonyítani.

Tehát az adatot kezelő szervnek kell a perben azt bizonyítania, hogy az igényelt információ kiadását törvényi okok fennállása akadályozza.

Mindezeknek megfelelően a bíróságnak az eljárás során azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által előterjesztett kérelmet az alperes a jogszabályban előírt feltételeknek megfelelően, jogszerűen utasította-e el. Ennek elbírálása során elsőként abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy az alperes jogszabályban meghatározott egyéb közfeladatot ellátó szervnek tekinthető-e.

Az Avtv. 2. § 4. pontja szerint közérdekű adatnak minősül az állami vagy helyi önkormányzati feladatot, valamint jogszabályban meghatározott egyéb közfeladatot ellátó szerv vagy személy kezelésében levő, valamint a tevékenységére vonatkozó, a személyes adat fogalma alá nem eső, bármilyen módon vagy formában rögzített információ vagy ismeret, függetlenül kezelésének módjától, önálló vagy gyűjteményes jellegétől. A 19. § (1) bekezdése értelmében, az állami vagy helyi önkormányzati feladatot, valamint jogszabályban meghatározott egyéb közfeladatot ellátó szerv, vagy személy a feladatkörébe tartozó ügyekben - így különösen az

állami vagy önkormányzati költségvetésre és annak végrehajtására, az állami és önkormányzati vagyon kezelésére, a közpénzek felhasználására és az erre kötött szerződésekre a piaci szereplők, a magánszervezetek és személyek részére, különleges vagy kizárólagos jogok biztosítására vonatkozóan - köteles elősegíteni és biztosítani a közvélemény pontos és gyors tájékoztatását. A (2) bekezdés azt is megfogalmazza, hogy ezen szervek rendszeresen elektronikusan, vagy más módon közlést tesznek, továbbá erre irányuló igény esetén hozzáférhetővé teszik a tevékenységükkel kapcsolatos legfontosabb - így különösen a hatáskörükre, illetékességükre, szervezeti felépítésükre, szakmai tevékenységükre, annak eredményességére is kiterjedő értékelésére, a birtokukban levő adatfajtákra és a működésükről szóló jogszabályokra, valamint a gazdálkodásukra vonatkozó - adatokat.

A közfeladat fogalma jogszabályi szinten nem került meghatározásra, azonban az egyéb jogszabályi rendelkezések segítséget nyújtanak abban, hogy a felmerülő jogvita eldönthetősége érdekében megfelelő értelmezés legyen kialakítható.

A Ptk. indokolása szerint a közfeladat általában olyan feladatot jelent, amelyet egyébként az államnak, vagy a helyi önkormányzatnak kellene megvalósítania.

A Ptk. 57. § (1) bekezdése szerint a közhasznú társaság közhasznú - a társadalom közös szükségleteinek kielégítését, nyereség és vagyonszerzési cél nélkül szolgáló - tevékenységet rendszeresen végző jogi személy.

Közhasznú társaságot általában olyan társadalmi közös szükséglet kielégítésére alapítanak, amelyért valamely állami költségvetési szerv, vagy önkormányzat felelős.

A hulladékgazdálkodásról szóló 2000. évi LXIII. törvény preambuluma szerint, az Országgyűlés a környezet védelme érdekében - különös tekintettel a Magyar Köztársaságnak az Európai Unióval fennálló és más nemzetközi megállapodásokból adódó kötelezettségeire - többek között az emberi egészség, a természeti és épített környezet hulladék okozta terhelésének mérséklése érdekében alkotta meg a törvényt. A törvény 11. §-a biztosította a gyártók és forgalmazók számára a törvény 6-10. §-aiban foglalt kötelezettségeinek ellátása érdekében önálló szervezet létrehozatalának lehetőségét, amely a kötelezettségeket díjfizetés ellenében átvállalja a gyártóktól és forgalmazóktól, a tevékenységi körébe tartozó hulladékok begyűjtését és hasznosítását vagy ártalmatlanítását szervezi és koordinálja.

A közfeladat fogalma, tartalma szélesebb annál, mint amit jogszabály szigorúan vett állami vagy helyi önkormányzati feladatként meghatároz. Annak van jelentősége, hogy az adott feladat, amit az érintett szerv ellát, közcélúnak tekinthető-e.

A fenti rendelkezések alapján megállapítható, hogy az alperes a köz érdekében eljáró egyéb közfeladatot ellátó szervezet, amely a törvény által szabályozottan

működik, közfeladatokat végez, létrehozásának, vagyonának, gazdálkodásának, igazgatásának, felügyeletének, valamint nyilvántartás és adatszolgáltatási kötelezettségének részletes törvényi szabályozása is a közcélú feladatok ellátását igazolja.

Így nem tehető vitássá, hogy jogszabályban meghatározott, egyéb közfeladatot ellátó szervről van szó, amely a tevékenységével kapcsolatos közérdekű adatok kiadására köteles.

A Fővárosi Ítéltábla utal arra, hogy az Adatvédelmi Biztos is erre a jogi álláspontra helyezkedett, ami ugyan nem kötelező a bíróságra nézve, azonban és a másodfokú bíróság is egyetértett a biztos által kifejtett érveléssel, mint ahogy az elsőfokú bíróság is.

Az a körülmény, hogy az alperes a hulladékgazdálkodásról szóló törvény 51. §-a valamint a 94/2002. (V. 5.) Kormányrendelet 12. §-a alapján nyilvántartási és adatszolgáltatási kötelezettséggel tartozik, és ezen kötelezettségének eleget is tett, nem jelenti azt, hogy az ezen túlmenően birtokában lévő közérdekű adatok kiadására kérelemre ne lenne köteles. Ezen kötelezettsége az Avtv. 19. § (2) bekezdésén alapul.

A felperes nem azon összesített adatok közlését kérte, amelyek kiadására jogszabályi kötelezettsége áll fenn az alperesnek, hanem a kérelmében részletezett szempontok szerinti további adatok megismerésére tartott igényt.

A perben rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható volt az - és ez az alperes válaszaiból is egyértelműen kiolvasható -, hogy az alperes tisztában volt azzal, hogy a felperes milyen adatok közzétételére tart igényt, így a perben nem hivatkozhat arra, hogy nem került pontosításra a felperes kérelmében szereplő igény.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperesnek rendelkeznie kell a kért adatokkal, mivel egyébként nem tudna összesített adatszolgáltatást végezni. Helytállóan mutatott rá arra is, hogy az alperes védekezése ebben a körben ellentmondásos volt, hiszen egyrészt arra hivatkozott, hogy üzleti titokról van szó, illetve, hogy nem rendelkezik az adatokkal, továbbá nem érthető, hogy pontosan mi az igénylés tárgya.

A másodfokú bíróság utal arra, hogy az információ megismeréséhez fűződő alkotmányos jog érvényesíthetősége miatt nem lehet az adatok kiadása iránti igényt azon az alapon elutasítani, hogy a kérés tartalma túl általános, illetve nem megállapítható, hogy a kérelem konkrétan mire irányul. Ugyanis ebben az esetben az információval rendelkező szerv kötelezettsége, az ő feladata, hogy a kérelmet pontosítsa, és ezt követően a megfelelő információkat a kérelem alapján kiszolgáltassa az igénylőnek.

Az alperes a kérelem megtagadásának indokaként előadott azon érvelése, miszerint a kért adatok a szerződéses partnerei üzleti titkát képezik, ezért nem tudja azokat kiadni a felperes kérelme alapján, sem volt elfogadható.

Az Avtv. 19. § (6) bekezdése értelmében, a közérdekű adatok megismerésével és nyilvánosságával összefüggésben a Ptk.-ban foglaltak az irányadók.

A Ptk. 81. § (2) bekezdése határozza meg az üzleti titok fogalmát, eszerint a gazdasági tevékenységhez kapcsolódó minden olyan tény, információ, megoldás vagy adat üzleti titoknak minősül, amelynek nyilvánosságra hozatala, illetéktelen által történő megszerzése vagy felhasználása a jogosult jogszerű pénzügyi, gazdasági vagy piaci érdekeit sértené vagy veszélyeztetné, és amelynek titokban tartása érdekében a jogosult a szükséges intézkedéseket megtette.

A másodfokú bíróság utal arra, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. A Pp. ezen rendelkezése, valamint az Avtv. 21. § (2) bekezdésének szabályozása alapján az alperesnek álláspontja alátámasztására azt kellett volna bizonyítania a perben, hogy a kiadni kért adatok olyan információkat tartalmaznak, amelyek nyilvánosságra kerülése veszélyezteti az alperes illetve partnereinek jogszerű gazdasági érdekeit. Az alperes azonban ezen bizonyítási kötelezettségének a perben nem tett eleget, így az üzleti titokra hivatkozás, annak pusztá előadása nem eredményezheti az információs szabadság jogának indokolt korlátozását.

Mindezek alapján tehát az alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem igazolta az eljárás során a felperes által kért adatok kiadásának megtagadására alapot adó törvényi ok fennállását, ezért helytálló volt az elsőfokú bíróság döntése, miszerint az alperes köteles a kiadni kért adatokat a felperes rendelkezésére bocsátani.

Az alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 221. §-ból eredő indokolási kötelezettségének, ugyanis felsorolta az alkalmazandó jogszabályi rendelkezéseket és a szükséges mértékben kifejtette jogi álláspontját is az ítélet indokolásában, így kitűnik az, hogy döntésénél mit vett irányadónak.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 239 §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel az 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdésének o) pontjára.

Budapest, 2007. május 3.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.
a tanács elnöke

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k. Győriné dr. Maurer Amália s. k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő